

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pretiosae Occvpationes Morientivm In Societate Iesv

Nádasi, János

Romae, 1657

Cap. XVI. Legenda mors S. P. Ignatij; & felicitas morientium in Societate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45415

piendum, & ad Paradisi gloriam perducendum: vbi P. Ignatius occursurus ei esset, vt eum coram SSS. Trinitate sifteret. Miræ fuere internarum animi deliciarum, quibus gestiebat, significationes; & nescio quid narraturum, vires & lingua defecit, cùm nihil intelligeretur, nisi *Maria*, & *Angeli*. Crucifixum, B. V. & S. P. Ignatij imagines præ manibus, oculisq; habebat, alloquebatur admirabiliter. Post viaticum candelà benedictà accensà petità, rogauit, vt suas alij quoq; accenderent: & ad B. V. imaginem conuersus: *Tu scis*, inquit, *Domina mea, quoties tibi cor meum obtulerim. Quietem ab his suadenti, dixit: Non est amplius quiescendi tempus! Eundum est in Paradisum!* Illud quoque obseruatu fuit dignum, quòd Patri cuidam quædam sæpè sibi sub extremum articulum suggerenda suggesserit: & P. Salmeroni nunciauerit, vt sibi in extremis luctanti benè precaretur.

Cor sæpè
B. V. of-
ferendum.

C A P V T X V I.

Pro pretiosa agri occupatione, legatur illi, dum vacat, S. P. Ignatij Loyolæ mors; & diuina etiam circa eos, qui in Societate moriuntur, benignitas.

I **Q** Vi sanctè viuendi artes omnes exemplo & scripto docuit Ignatius, idem scri-

Q

scri-

Mors no-
stra con-
sultrix.

scripto, ac exemplo docuit artem sanctè etiam moriendi. Hanc vitæ lineam voluit esse normam, ac regulam agendorum. Vnde mortis & horrenda, & amabilia contemplantis, & in Exercitijs, ac aliàs, præscribētis ille scopus fuit: *Vt vitam ac mores in meliùs emendem, inquit, eà ratione, quàm tunc fecisse maximè vellem.* Quapropter illius memoriam in deliberationibus, & consultationibus animi adhibendam censebat, dum benè iuxta cælestis prudentiæ amulsi-
m eligendi canones traderet: *Debeo mecum insuper reputare, ait, si mors ingrueret, quem me malletem observasse modum in presenti deliberatione. Iuxta hunc igitur eligendum nunc esse facile intelligam.* Ita ille. Quia verò in ipso mortis, id est, animæ à corpore auulsi, puncto sistitur anima Iudici pro particulari cuiusvis hominis tribunali sedenti; iubet Ignatius eum, qui benè velit eligere, *iudicij meminisse, & suo iudicio lumen ab illius iudicij tribunali haurire.* Ait enim: *prospicere non minùs oportebit, quando pro tribunali sistar iudicandus, quo me consilio hac in re usum esse vellem. Quo agnito nunc utar, ut eo tempore magis sim securus.*

2 Hic ego prudentis lectoris animum ad æterna sua commoda perugilem conuenio, & ore Ignatij suadeo, ut in hac ipsa quam de optimo se ad mortem optimam quàm exquisitissimè comparandi modo instituit deliberatione ita secum decernat, ut eum eligat
mo-

modum, & eà ratione, quà tunc fecisse maxime vellet; siue, illum seruet, quem se mallet obseruasse modum in presenti deliberatione, si mors ingrueret: quando item pro tribunali sistetur iudicandus, quo se consilio hac in re vsusum esse vellet, vtatur nunc, dum potest. Occurret sine dubio; mori te velle illo apparatu, quo iusti & Sancti pretiosà in conspectu Domini morte vixere. Primum ergo pronunciatum pro feliciter obeundà morte ex Ignatij morientis exemplo decerptum esto: *Humilitas, & prouidentia.*

3 Quanta fuit illa in fatifcente Ignatio modestia, cum tandem apparuit palmaris planè in curando error, dum per longum tempus in illo aliud morbi genus pro alio curauit imperitus quispiam è iunioribus medicis. Refrigerandum erat iecur; & ille omnem artis industriam in fouendum stomachum conuertit: qui error serò tandem deprehensus est, nihil contra ignorationem, aut in inquirendo oscitantiam hiscente Ignatio, neq; parère porrò detrectante, verum quidquid medicus diceret, modestissimè annuente.

Humilitas,
& prouidentia in
morte
S. P. Ignatij.

4 Sciebat Ignatius, vt patuit varijs argumentis, breuì se è vita discessurum. Poterat absq; vllà gloriolæ colligendæ suspitione dicere suis id, quod in charo suo Apostolo & medico Petro legerat: *Iustum autem arbitror*

2. Petri
c. 1. 13.

quamdiu sum in hoc tabernaculo, suscitare vos in

commonitione: certus, quod velox est depositio tabernaculi mei, secundum quod D.N. Iesus Christus significavit mihi. Dabo autem operam, & frequenter habere vos post obitum meum; ut horum memoriam faciatis. Leonoræ Mascaregnæ ita scripserat: Hæc est postrema epistola, quam ad te scribam. Rogabo Dominum pro te in Cælo brevè (ut spero) ardentius. Polancus etiam testatur se ab Ignatio reliqua omnia moderatè affirmante nihil adeò affirmatè, asseueranterq; dictum audisse, quàm quæ de futuris Collegij Romani, quos videmus, successibus, & de sua morte, vno ante illam obitam anno dixit. Atq; hæc ille scientià non ad aliud, quàm ad felicem obitùs optimi apparatus uti voluit, humilis verè in finem vsq; Ignatius. Poterat aut veterum, aut etiam noui testamenti Patriarcharum exemplo, inter conuocatorum, qui ab Vrbe vicini aberant, & eorum, qui Romæ aderant filiorum coronà, & complexu emoriens illa docere, quæ nos auidi legissemus; poterat suo, suorumq; solatio, *salve* illis ac *vale* supremum dicere, paternaq; illos benedictione profequi: sed, vincente intimum paternæ charitatis impulsu studio modestiæ singularis, maluit quasi occultè emori potius, quàm diu animam agere in sacra illa pompà eorum, qui circum adesse poterant filiorum, geminæ vno in actu virtutis palmà nobilis, & quod se solatio illo fraudaret, & quod om-

S.P. Ign.
mortem
suam pref-
dixit.

omnem à se gloriolæ fumum auerteret.

5 Atq; hæc illi virtus iam inde à primâ Ribat. Lu.
 melioris vitæ ætate ad mortem præparatio 1. c. 9.
 fuit. Manresæ enim aliquando ab extre-
 mo vitæ periculo respirans, eos à quibus offi-
 cij causâ visitabatur, sublato etiam clamore
 obtestari non desijt, vt sibi, si fortè iterùm in
 extremis laboranti adessent, illa identidem
 in aures valdè seriò inculcarent: *O miser pec-
 cator! ò infelix! etiam atq; etiam cogita, qui-
 bus te sceleribus obstrinxeris; quibus vitijs Dei in
 te iram prouocaueris.*

6 Neq; tamen eorum, quæ necessaria
 fuère, negligens, aut improuida fuit ista hu-
 militas. Parebat ille medicorum dicto: mi-
 graturum tamen animum ad æternitatis iti-
 nera componebat. Anno 1556. 13. Iulij, vt se 13. Iulij.
 aduentanti iam decretorio suo diei pararet,
 circumspectare cœpit de ijs, quæ occupatio-
 nem illam omnium occupationum maximam
 quoquo modo interpellare possent. Primùm
 ergò ab omnibus mortalis vitæ occupationi-
 bus ita se absoluit, vt rerum administratio-
 nem in Polancum, & Madridium inclinaret:
 ipse verò vel omninò nihil, aut summa tan-
 tum ac breuiter expediret, absq; iacturâ tem-
 poris curis iam cælestibus transcribendi: vt
 quod supererat usuræ lucis mortalis, Deo, sibiq; Orland.
 vacans, in adornando ad lucem immortalẽ trans- 1. 16. n. 94.
 itu collocaret. Quocirca turbidis eà tempe-
 state

state inter belli strepitum Romæ rebus, sancto receptui canere cōstituit ad S. Balbinam: ita illius valetudini iam ampliùs imminutæ expedire iudicante medico. Illuc ergò secessit Ignatius; vt quem locum recreandis Collegij Romani Socijs paulò ante construxerat, & in quo sæpè (id quod me à senioribus audisse non semel commemini) labentibus per genas tranquillis lachrymis cælum aspiciens identidem exclamauerat: *Heu! quàm sordet terra dum cælum aspicio!* ibi se ad suprema solus secum, & cum *Deo* componeret. Eo in loco, siue ab æstiuu cæli, siue ab ædificij insalubritate, siue inclinatà iam & morbis fractà ætate, subcrescente Ignatij morbo domum est relatus: Vbi medici securos Ignatij esse iussère domesticos: languorem esse citra periculum.

Quotidie
vel celebrat,
vel communicat.

7 Solebat æger Ignatius quoties ipse pro aris hostià cælesti litare haud posset, litationis loco, conscientiam expiare, atq; Sacrificij loco, Sacramenti illius communione sese reficere. Ita Pane recreatus Angelico, horam sibi à *Deo* indictam opperiens, in Medicorum se potestate reliquit, obediens vsq; ad mortem. 30. Iulij die iam propè exeunte, Ioanni Polanco ad se accersito, sinè arbitris apertè affirmat adesse iam sibi propinquum diem, qui morbis, ac diebus vitæ suæ supremam imponat manum. Adiret Summum Christi
Vica-

Vicarium, peteretq; supplex, vt Ignatio, ac alteri cuidam in domo ex hac vità iam ad perfectionem accinctis benè precatus, è Christi ac Ecclesiæ totius thesauro plenam indulgentiam largiatur. Distulit in crastinum, non valdè abnuente, ne importunus esset, Ignatio, Polancus inter spem à medicis, & metum ex Ignatij verbis conceptum ambiguus. Imò consultis iterùm, & spei quàm timori propiora respondentibus medicis, intendente se nocte, etiam de Romano Collegio, supremam negotiorum lineam, aliquid cum Ignatio peregit. Medicos periculum non videre dicentis: *Ego verò, aiebat Ignatius, adeò ad vltima sum redactus, vt mihi iam nihil sit super, nisi vt animam exhalem.* Quare faceret ille quidem, arbitrato suo id quod videretur, sibi tamen impetratam à suà Sanctitate Benedictionem atq; Indulgentiam quò magis tempestiua futura sit, eò magis opportunam & gratam fore. Qua in re non Polanci tantùm (vt modestè dicam) inconsiderantiam, verùm etiam Ignatij patientiam, & hanc præ illà magis, admiror, quòd non perrexit vrgere hominem procrastinatorem iudicio medicorum plus nimio affixum.

8 Interea fluebat Ignatio suprema nox, quæ illi summo manè in diem æternum diluxit. Tota illi ea nox inter exaggeratos diuini amoris actus per iaculatorias precum ignitarum

Nox vltima inter orat. iaculatorias.

1556. 31.
Iul. fer. 6.

rum faculas, & crebra suspiria explicatos, facta est illuminatio in delicijs vicini iam paradisi. Audiebantur ab ijs, qui in proximo habitabant, inflammatae supra quam alias consueuerat suspirantis, seq; in *Deum* vibrantis voces. At illum non animam agere, verum diuina pati existimabant: adeoq; ante noctem ferè exeuntem adfuit nemo. Sexta hebdomadae feria erat, & vltimus Iulij, atq; adeo vitæ Ignatij, dies, cum Polancus atque Madridius tempestiuè matutini adfuere, vt ægrum inuiferent sub solis exortum. At iam Ignatius morti propior quasi in aurora erat illucescentis æterni diei. Tum properè quædam reficiendis viribus opportuna illi oblata sunt. Sed horum tempus iam esse negans, interea dum Polancus cum impetratâ à Summo Pontifice benedictione atq; Indulgentiâ reuertitur, postulato accenso emortuali cereo (cuius ceram Bruxellis religiosè postea asseruatam fama est) sublatis in cælum placidè oculis, manibusq; , supremis suspirijs *Iesum*, iterumq; *Iesum*, & *Iesum* ingeminans, alterâ necdum expletâ à solis ortu horâ, expleuit supremum & præuisum, quem semper in oculis ac desiderio habebat, mortalitatis diem Ignatius, grande vitæ ad mortis senatusconsultum comparatæ, pulchrum mortis cum insigni planè animi demissione, prouidentiâ, & pietatis ardore obitæ documentum.

9 In ipso migrationis tempore, Bononiæ Margaritæ Liliæ gloriosus apparuit, ac dixit: *Margarita, ego vado: commendo tibi Societatem.* Illa ad Collegium properè aduolauit; & nunquam sibi aliàs visum Ignatium Romæ decessisse dixit: adeòq; ad viuum illum descripsit, vt qui illum nouerant, Ignatium esse agnoscerent. & dicti veritatem allatæ postea Romæ literæ, aliæq; Bononià Romam datæ, collatis temporum interuallis, tam Romæ quàm Bononiæ affirmauère.

S. P. Romæ
moriens,
apparet
Bononiæ.

10 Ea verò quæ post Ignatij mortem, scribuntur miracula, collucentes in eius tumulo stellæ, ac cælestes concentus auditi, inuitamenta sunt ad mortem, imitatione Ignatij à Deo sic honorati, cum summâ, quantâ quidem possumus, animi demissione, rerum tunc necessariorum prouidentia tempestiuâ, summâ erga Medici, & eorum qui ministrant, inconsiderantiam seu indiligentiam, tolerantia, & excellentissimis intimæ erga Deum charitatis actibus per orationes iaculatorias explicatis, ita vt eam obijt tam illustris post mortem Ignatius, obeundam. Ita post humilitatis tenebras vt stellæ in firmamento lucebimus; & moerore mortis absterfo, æternâ Deo gratias & laudes canentium cælestium Ciuium Ciuitate donabimur, non iam hospites & aduenæ, sed Ciues & domestici Dei. Dicamus interea cum Ignatio: *Suscipe, Domine, vniuersam meam*

R

liber-

Etiam vi-
tam.

libertatem, accipe memoriam, Intellectum, atq;
voluntatem omnem. Quicquid habeo vel possideo,
mihi largitus es. id tibi totum restituo, ac tuæ prorsus
voluntati trado gubernandum. Amorem tui
solum cum gratia tua mihi dones, & diues sum satis:
nec aliud quicquam ultra posco. Ita vita, mor-
bus, mors, Dei amori, & honori offerenda: vt
diligentibus Deum omnia (etiam mors) coo-
perentur in bonum.

II Quantà verò S. P. Ignatius curà sit
prosecutus morientes & mortuos, & quantà
nos cum illis diligentia, peritià, æstimatione
illius puncti, quâq; diuinæ gloriæ intentione
versari voluerit, patebit. atq; ad praxim pluri-
mum conducet expendere id, quod magno
sanè iudicio scriptum, nobisq; impressum pro-
bè voluit. *Iudicium Patris audite, filij; & sic fa-
cite, vt salui sitis.* Titulus est: *De auxilio quod
morientibus in Societate prestatur; & de suffra-
gijs post mortem.* Tum sic monet: *Vt in vita uni-
uersa (verba sunt cęlestis huius viri) ita, & mul-
tò magis, in morte unusquisq; de Societate eniti
& curare debet, vt in ipso Deus ac Dominus no-
ster Iesus Christus glorificetur, ipsiusq; beneplacitum
impleatur; & proximi edificentur, saltem exem-
plo patientiæ, ac fortitudinis, cum fide viuà, ac spe,
& amore bonorum illorum eternorum; quæ nobis
Christus Dominus noster tam incomparabilibus
vite sue temporalis laboribus, & morte prome-
ruit, & acquisiuit. Ad eum finem vult egro non
deesse.*

Eccli. 3.
v. 2.

Const. p. 6.
c. 4.

deesse. 1. Subsidiū fraternæ Charitatis. 2. Superiorum sollicitudinem. 3. Sacramenta Sancta tempestiuè procurata.

12 Cùm tamen, inquit, persapè huiusmodi sit morbi ratio, ut usum virium anima magnà ex parte impediatur; cùmq; huiusmodi sit ille à temporali vità transitus, ut propter graues impugnationes demonis (à quo summoperè refert non superari) requirat subsidiū fraternæ charitatis, sollicitè aduertat Superior, ut qui iuxta medici sententiam de vità periclitatur, antequam usu iudicij priuetur, omnibus Sacramentis Sanctis acceptis, tanquam armis à diuina liberalitate Christi Domini Nostri nobis concessis, ad transitum à temporali vità ad eternam se muniat.

13 Vult. 4. Preces pro illo fieri peculiari-ter. 5. Vult illi adesse visitantes, & assistentes, quorum officium sit illum animare, ea suggerere, quæ tempori erunt. Verba Sancti sunt hæc: *Iuuari etiam debet (æger scil.) orationibus omnium domesticorum valdè peculiaribus, donec animam suo Creatori reddat. Et præter alios qui ingredi possunt plures aut pauciores pro arbitrio Superioris, aliqui delecti sint oportet peculiariùs, ut infirmum morti proximum inuisant, & ei assistant, & animosiores reddant, eaq; suggerant, eisq; auxilijs iuent, quæ eo tempore conuenient. Et cùm iam alijs rebus iuuari non poterit, eum Domino commendent, donec eius animam à corpore discedentem dignetur ad se re-*

Deligendi aliqui ad ægrum iuuandum.

Orandum pro ægro posito in agone.

cipere, qui eam tam caro pretio sanguinis & vite sue redemit.

P. 4. c. 6:
S. 7.

Sciendum
quomodo
iuuandi
sint mo-
riures.

14 Et alibi: *Vt proximi ad bene viuendum iuuantur; ita curandum est, ut ea, qua ad bene moriendum illis conferunt, percipiantur; quiq; modus in eo tempore, in quo tantum est momenti ad finem ultimum æternæ felicitatis consequendum, vel ab ea excidendum, teneri debeat, intelligatur.* Vbi bene instructos eam in palæstrâ nos esse vult. id quod vt expeditè & felicitiùs absq; vilo errore fiat (addit declaratio) etiam compendium (seu libellus) de modo iuuandi ad bene moriendum vtile erit; vt memoria renouetur, quando sanctum hoc officium exercendum erit. Vnde sapienter in 3. prob. anno faciet is qui Patres exercet, si hoc etiam de argumento accuratiùs cum singulis, & omnibus conferat in arte tam magna.

Pro Quintio.

15 Cavit ergò diligenter, & abundè S.P. Ignatius, ne quid à nostris circa nostros, vel alios indiligentiâ vel ignoratione peccetur. Magnitudo periculi, inquit M. Tull. summo timore hominem afficit, quod vno iudicio de fortunis omnibus decernit. Certè si ibi summus est timor, summo quasi maiorem timorem esse proclive est in magnitudine periculi mortis, quod vno iudicio de omnibus vitæ huius, ac æternitatis fortunis decernit. Idcirco B. quoq; Borgia Lainij tunc Vicarius Prouinciales inter cætera, & præ cæteris, curare

rare iussit; vt prudentes, & periti viri Prouinciatim adnotarent vias, & rationes, atq; industrias quas maximè aptas, & efficaces cum diuino lumine monstrasset vsus, ad iuuandos alios, potissimùm morientes: qui certè peritum habere debent, atq; hac in arte quà legendo, quà cum Patribus alijs conferendo, quà etiam agendo, per aliena, & sua experimenta versatum. Hæc ab expertis, præstantibusq; viris è cuncta Societate collata in vnum, & redacta in normam præcepta, fore cæteris socijs pro magistro, ac duce; vt illud tanti momenti negotium omnes peritè, cum omni quàm exquisitissimà accuratione tractare, condiscant, magno planè ac incomparabili lucro animarum eo in articulo totis viribus enixiùs iuuandarum, & nos olim è cælo adiuturarum.

16 Et verò sicut ex ijs, qui retrò sublapfi pedem à Societate in Aegyptum ambulatoriæ nimum voluntatis vitio retulère, non paucos vidère anni superiores vitam exitu parùm fausto clausisse; ita contra ijs, qui sub *Iesu* signis deuotam illius nomini animam constanter deponunt in holocaustum vitæ æternæ, pretiosam planè mortem obtingere non rarò testatus est *Deus*.

17 Videbat post sumptam Sanctissimam Synaxim S. Theresia, triumphalem, & frequentem animarum è purgatorio ad cælum
proce-

procedentium pompam. Ibat prima nescio quid magis augustæ gloriæ atq; maiestatis præferens, & quasi antesignana reliquarum. Veniebat, Angelorum coronâ comite, illis obuius explicatâ ad omnem gratulationem, fronte amabili dulcis *Iesus*; & primæ illi animæ amplexum, & pacis æternæ osculum lætus dedit, pignus amoris, & honoris perennis. Lætæ, stupentiq; , atq; quid hæc festi gloria sibi vellet interroganti *Teresiæ*, vna ex illo contubernio anima de prima illa anima loquens; Dux, aiebat, noster, est è *Societate Iesu* frater vnus: nos Duci gratulamur, cuius virtuti ac precibus debemus, quòd hodie liberemur. De Omnipotentis aduentu nil misum, nil nouum. Scilicet hoc est hominum *Societatis Iesu* priuilegium, ut mortuum *Iesuitam* obuius *Iesus* excipiat. Et de rei huius, ita vt illam retuli, veritate nil dubitat *Historia Prouinciæ Boeticæ*: putatq; fratrem illum fuisse *Sebastianum de Malagon* 15. Iulij anno 1578. defunctum post magnos dolores vultu hilari toleratos.

18 Ille igitur qui priuilegio illo suos in *Societate* sua morientes beare voluit *Deus*, ille *Ignatio* suggestit, vt suis non de vitæ tantum, sed & de mortis apparatu quàm exaggeratissimo prouidè omninò diligenterq; prospiceret, peculiari de hoc factâ in *Constitutionibus* è *Cæli Republica* deriuatis mentione.

19. At

Vid. imag.
1. sec. Soc.
lib. 5. c. 8.
pag. 648.

M. S. p. 2.
num. 5. 8. 9.
fol. 100.

5. Iul.

19 At è morientis ore oraculum audiamus. Nam in illa vitæ periodò causas mentiendi procul habet qui moritur. E Sacro Capuccinorum Asceterio decumbebat quidam iã Cælo quàm terris vicinior. Hic euocato ad se Patri Vincentio Matrezo Barcinonensis ProRegis Confessario (vt refert etiam P. Beattus, qui Capuccinum illum, nouit, & Laurentium vocat, atq; hæc ex ipso Patre Matrezo, qui à Capuccino illo ad Collegiũ Barij redibat, habet) cùm ægri cubiculum ingrederetur, acclamauit: Iussi te, Pater, hæc horà vocari, vt nunciẽ, quæ per me *Deus* nunciari mandauit: nimirum omnes, qui in Societate moriuntur, ad cælum eunt. Felicem te, ò Pater, cui contigit socium esse eius ordinis, in quo, quicunq; decedit, vità fruitur sempiternà. Hæc mihi iam nunc *Deus* ostendit: hæc palàm omnibus nunciare mandauit. Eadem de Instituto morientis interpretante Matrezo; multos de suis saluari dixit moriẽs: homines autem Societatis omnes omninò, si ad mortem vsq; in ea constiterint, esse saluandos. Addiditq; : Pater, res se habet, vt dixi; & *Deus* mihi mandat, vt dicam: & idcirco te vocari curauit. Ita non finè sanctitatis famà excessit è vità. Præterea hoc idem Capuccini cum P. Vincentio Matrez colloquium in quadam mentis abstractione Anno 1631. sibi representatum, manu suà, & sigillo Societatis testa-

Imago 1.
sec. pag.
650.

testatur P. Antonius Beatillus Anno 1632. 21. Febr. Quæ tamē omnia nos religiosè, ac sobriè vt accipiamus par est. His certè ad incitamentum cantæ, magnæq; virtutis vtendum est, non ad præidentem, securumq; languorem. Spem habent ista: sed à *Deo*, vt sic dicam, infallibilitatem non habent: vti & id quod sequitur.

20 Idem P. Matrez à Marco B. Francisci Borgiæ Socio Coadiutore, viro cuius religiosi mores fidem nō inuitam merentur, audiuit; & postea sapiùs narrauit, religiosè contestatus, ita se ab ipso rem habere, quam narro. Aiebat Marcus, se Romæ ad B. Borgiæ cubiculum, pro more, ingressum reperisse virum sanctum amœnissimà quâdam simul hilaritate simulq; lachrymis tenerè perfusum, & orantem. Ausum confidentiâ consuetâ quærere, semel, ac iterum hilaritatis illius ad eò sanctè lachrymantis causam; responsum tandem ab illo accepisse: Scito, Marce frater, *Deum* impensè amare Societatem; eiq; concessisse beneficium, quod olim Ordini S. Benedicti, nimirum vt trecentis primis annis, nemo, qui in ea ad mortem perseuerauerit, damnetur. Ita ille. Simeon Stylita: *Quando*, inquit, à corpore cedit anima, ingens timor, grande mysterium peragitur. Eapropter spes timori semper, timor spei iungendus est: aliàs præcipitium terret vtrinq; nisi alterum altero temperetur. Sperandum, timendum, amandum est.

Biblioth.
PP. t. 2. col.
103. serm.
de semper
niente cō-
plectendo
suum cui-
que discel-
sum.

21 P. Gabriel Alvarez Maioricensis Collegij Rector, de Alphonso Rodriquez illius Collegij. alumno veterano, & notæ virtutis viro ita scribit: Hic vir, in Refectorio anno 1599. in Octobri post cænam inter agendas de more gratias, vidit omnes præsentis fore saluos; nec illos duntaxat, sed omnes præterea, qui tunc erant in Societate; modò in illa perseverarent. Quà notitià utebatur, quando aliquem de vocatione tentatum confirmare studebat. Hæc omnia habentur ex ipso fratre Alphonso, & ad nos vsq; peruenere, quasi per annorum gradus. Ita Pater Gaspar Hurtadus ex literis P. Iacobi Granadi: hic ex alio probatæ virtutis, ac fidei viro: is ex lit. P. Sebastiani Mendez: qui eadem Romæ à P. Ferdinando Poncio Hispano Boeticæ & Aragoniæ Prouinciali accepit.

10. Febr.
1629. datis.

22 Hac Alphonfi Rodriquez reuelatione audità de saluandis, P. Didacus Monterus Vlyssiponensis Domus Professæ Præpositus, (idem aiebat P. Balthasar Alvarez) vir, cui credi sinè leuitate cordis possit, dicere solebat, aliam illà recentiore super ea re habitam reuelationem de salute illorum qui in Societate perseverant; seq; nosse cui ea facta sit. Annux Aquilana memorant *Deiparam* cuidam cum paruulo *Iesu* visam, & nostros beatæ cuidam supplicationi permistos, agmen velut instruentes: nostro vexillum elegans

Pag. 44
1610.

S

præfe-

præferente; dicenteq; *Iesu* eos qui pullà veste, ac stellis in fronte insignes essent, de Societate esse, quorum labore & industrià tot alij ad cælum deducantur: vt aliàs narro hìc .

23 *P. Iosephus Ramus* Alphonsi Rodriquez Confessarius, superiora confirmat, dum testis est, Alphonsum Rodriquez anno 1614. in actione gratiarum à cibo sumpto intuitum, esse omnes domesticos tanquam Angelos *Dei*: & exarsisse desiderio eos videndi in cælo; cumq; ea de re ageret cum *Deo*, ibidem, inter egrediendum è triclinio, responsum accepisse, se voti compotem fore .

In vita.

24 *P. Bartholomæo Cocio* Maioricensis Collegij Rectori morienti adfuit cum alijs etiam idem Alphonsus Rodriquez Coadiutor: & dum anima migrantis consuetis Ecclesiæ precibus commendaretur, cælum diduci, eiusq; gloriam aperiri vidit, magnumq; ibi fieri apparatus, quasi ad hospitem quempiam excipiendum, meditatè & cum mora conspexit, & didicit festum illud venienti è terris in cælum *P. Bartholomæo* Rectori apparari .

1564. 28.
Maii. Hist
Soc. p. 7a
num. 64.

25 Romæ moriens fortunatus iuuenis *Leonettus Gagliardus* Patri Achilli Gagliardo, fratri suo sub ipsa extremà vnctione; Bono, inquit, bono animo esto, Pater: Christus Dominus valdè me amat: age meo nomine illi grates. Supremà vitæ nocte quasi gestiens,
id-

idipsum ab altero fratre suo Ludouico sæpè postulauit, vt sibi ad agendas pro tanto beneficio gratias adiutor esset, quòd tam maturè solueretur vinculis corporis, & spiritum vltimum in gremio sanctæ Religionis efflaret. Vocatio.

26 P. Ludouicus Erhardus vir erga Societatem lautà hæreditate beneficus, obiit Lucernæ pridie festi B.V. Præsentatæ, vir humilissimus, regularum citra vllam interpretationis patientiam, ad literam, vt vocant, & atomos, obseruantissimus, & SS. Eucharistiæ sapissimè inuisendæ, ac Beatissimæ Virgini per Sabbatina Ieiunia, & aliàs, venerandæ deditissimus, cùm à magnis missionum laboribus fessus morbo, mortis nuncium acciperet, magnoperè gauisus, sublatis in cælum manibus dixit: *Benedictus Deus! Hoc est tempus propter quod in Societatem veni!* 1630.

27 Ioannes Benoit Coadiutor in omnibus accuratus, 22. annis in Societate vixit, adeò amans vocationis suæ, vt, ne ab illa deficeret aliquando, ieiunàrit sæpè, certis ad SSS. Trinitatem, & ad B.V. precibus eam in rem quotidie designatis. Morti Montibus proximus, curauit recitari *Te Deum Laudamus*, in gratiarum actionem, quòd in Societate moreretur. Ad quid venisti?

28 P. Dominicus Raphaellus magni ardoris Iuuenis, & spei excelsæ, innocentia potissimum, & Angeli Custodis cultu insignis, atq; adeò Angelicæ puritatis, in Collegio Romano Quotidie orandum pro dono perseverantiæ.

S 2 diem

diem obiit, collachrymantibus circum Patri-
bus, ac P. Cornelio à Lapide illum amplexo, &
beatum prædicante in hæc verba: Mi Pater,
mi Pater, hodie manè feci facrum pro te. Sed
Deus exaudire me noluit, quia placita est *Deo*
anima tua, quam post annum tyrociniij tertium
ad cælum rapit. Rapit, inquam, in innocentia,
ne intellectum immutet malitia: ne negotijs,
& confessionibus, & peccatis alienis implica-
tus, difficillimam reddas animæ tuæ ratio-
nem. &c. Sed (quod præsentis capitis est) hi-
laritate tantà perfusum se sensit. P. *Dominicus*
in morte, ex eo quòd in Societate moreretur,
vt latinè hæc ipsa verba diceret inter mira &
ardentia reliqua, quæ moriens loquebatur;
Latus, aiebat, & *beatus morior in Societate Iesu!*

- Vocatio:** *Nihil me in morte conturbat, quoniam princeps
huius mundi in me non habet quicquam. nec hæc
dico ex animi mei confidentiâ, sed ex diuinâ mi-
sericordiâ, & ex sanguine huius (& eleuabat
Crucifixum manu) & huius meritis saluus ero.*
- Merita Crucifixi.** *Ideò ridens in morte gaudeo simul, & morior.*
- Obedien-
tia.** *Quacunq; de me Superiores mei decreuerunt,
omnia semper meliorem in partem sum interpre-
tatus. Nunquam carni, & sanguini acquieui. Pa-
remus nos ad illa gaudia. In gloria celesti, aie-
bat anni 1651. die vltimo in Domo Prof. Ro-
mana ad generale Societatis comitium di-
cens Ioannes Card. de Lugo, ex Landulpho,
& Hugone Cardinale, in gloria celesti omnes
ab ipso*

Hugo
Card. in
Apocaly-
psim,

ab ipso Iesu dicemur Iesuitæ . Et verè : *Fidelis* 1. Cor. 1 9.
 Deus per quem vocati estis in Societatem Filij
 eius Iesu .

29 Credo iurato P. Vincentio Ficherello , Pistoriensis Collegij nuper Reçtori , cui crederem etiam iniurato . Is in literis ad me anno 1657. 27. Aprilis datis enucleatè narrat , quomodo antequam Romæ anno 1620. 17. Nou. Societatem ingrederetur , ad Iulium Sanfedonium Grosseti Episcopum , virum sapientià , scriptis , ætate , virtute , abdicatoq; , vt æternitati quietus vacaret , Episcopatu dignum S. Philippo Nerio Magistro discipulum ductus , ab eo præclara de Societate audierit , impensè hortante , vt perpetuas Deo gratias ageret quòd ab illo ad eam Societatem esset vocatus , de cuius religiosis S. Philippus Neri (quocum diu se , ac familiariter egisse gloriabatur) dicere solebat : *Filij Ignatij qui perseverant in Societate , ibi moriuntur sancti . id est , obeunt mortem sanctam .*

Orandus enixè Deus , vt sua in nobis propitiatus dona custodiat ; faciatq;

dignos qui perseveranter in

Societate Iesu , veri Igna-

tij filij viuamus , & .

sanctè in no-

mine

Iesu ad maiorem Dei glo-

riam moriamur .

CAP.